Adrian Chifu

CU DEGETU'N RAI

„DACĂ CITEŞTI ASTA ÎNSEAMNĂ CĂ EŞTI MORT, BINE AI REVENIT", aşa scria pe cartonul bătut în cuie de copacul din faţa mea. În rest praf, căldură, cer albastru şi cineva care se apropia de mine. Îşi aranja coarnele încercând să nu scape din mână tridentul. Am făcut trei paşi în întâmpinarea sa.

— Salut.

— Dacă aşa zici... m-am uitat mai atent la el. Coarnele erau cusute strâmb pe căciulă iar tridentul părea făcut din lemn, peticit cu bucăţi de cârpă pentru a-l întări. Tu eşti... ăăă

— Satana, nu?

— Păi pe mine mă întrebi?

Înainte să-mi răspundă lângă noi a apărut de după un tufiş un...

— Arhanghele, ce păcatele mele faci aici?

Cel numit îşi scutură praful de pe aripile de canava şi de pe robă. Sughiţă, îşi rotii ochii şi când dădu de noi se retrase speriat un pas.

— O, drace! Să nu mai faci asta, ştii că am probleme emoţionale. Ăsta când a ajuns aici?

— Tocmai ce-am...

— Ascultă, ţi se pare cumva că te-am întrebat pe tine?

— Scuză-l din partea mea, dar aşa se comportă când e mahmur, îmi şopti la ureche încornoratul. În rest e băiat bun, să ştii.

— Aşadar, rosti îngerul apăsând pe fiecare silabă, cine eşti tu?

— N-ar trebui să ştii? Mă gândesc că le ştii pe toate, nu? Eşti sfântul Petre, cheile raiului, chestii...

— Ah, ai dreptate, scuze, mi-am uitat laptopul pe birou... îngerul mă ţintui cu privirea. GLUMEAM. În primul rând nu sunt sfântul Petre şi nu „le ştiu pe toate" aşa cum nici tu nu eşti atoateştiutor...

— Hei, las-o mai moale, tipu' ăsta n-are de unde să ştie ce-i cu tine sau cu el... şi nici nu-i primul care-ţi pune întrebări.

— Ba da. E primul în dimineaţa asta. Şi dimineaţa asta diferă de celelalte prin faptul că mă doare ceafa după ce am dormit pe o piatră. Iar tu, se întoarse spre mine, nu face pe deşteptul. Nici n-ai sosit bine şi deja ne batem pe burtă.

— E dreptul meu să ştiu ce se întâmplă aici, nu?

— Are dreptate. Spune-i cum stau treburile.

— Eu? Tot eu, de ce nu-i spui tu, par exemple.

— De ce ţii să avem aceeaşi discuţie de fiecare dată? E a mia oară.

— Ar trebui să fie cel puţin a treizecea miliarda oară, am intervenit.

— Ce?

— Ziceam că…

— Eşti nebun? Doamne fereşte. Fereşte şi apăra! mai am trei ani şi gata! Altul la rând în locul meu. Doar nu crezi că sunt aici de o eternitate, eşti dus cu capul.

— Păi nu eşti arhanghelul Gavril sau Ioan sau mai ştiu eu care…

— Auzi, tu ce ai? Dacă vrei să botezi pe cineva ai greşit adresa.

— Ha-ha. Bă, Gavrile vorbeşte frumos, sau vezi te spun lui nea barbosu'.

— Nu amice. Eu sunt arhanghel Pompilica. Aşa cum tu ai fi desfundător de veceuri Emil, par exemple.

— Ai ticuri verbale.

— Iar tu continui să-mi regulezi nervii aşa de dimineaţă.

— Nu-i vina mea că am ajuns aici. Apropo…

— Eşti mort.

— Cum?

— Eşti mort într-o proporţie de 100 %. Mort-mort.

— …şi…

— Nu ştiu cum ai dat colţul… Asta tu ar trebui să ştii.

— …şi…

— Aici e locul unde ajungem cu toţii după ce murim…

— …tu…

— Nu sunt telepat. Doar că tu eşti lipsit de originalitate.

— …nu mă…

— Hai serios, acum treci la ameninţări.

— Ia-l mai încet că se pierde…

— Deci… aici e locul ăla dintre iad şi rai. Cum îi spune…

— Oarecum.

— Nu-i spune „Oarecum”.

— Nu. E oarecum locul ăla de care nu-ţi aminteşti.

— Am o mie de întrebări…

— Ştim. Dar acum nu-i momentul. Acum trebuie să te decizi unde vrei să mergi.

— Adică.

— Adică dacă vrei să ajungi în rai sau în iad.

— Păi nu era în funcţie de ce am făcut eu în viaţă, pe câţi i-am minţit, înşelat, bătut, chestii legate de păcate.

— Hmmm… de unde vrei să ştim noi ce-ai făcut tu în viaţa ta?

— Păi din ce ştiu eu…

— Abureli, vere. Doar dacă vrei să ne împărtăşeşti…

— Doamne, nici gând.

— Speram, pentru că oricum nu avem timp şi cinstit, nici nu ne sau mă interesează toate aberaţiile pe care le-ai făcut. Plictisitoare.

— Păi şi cum? Pur şi simplu merg unde vreau eu?

— Exact.

M-am uitat la drac întrebător.

— Aşa-i. Nu te ia în băşcălie. Aici, oricât n-ai crede, este totuşi democraţie.

— Hmmm… grea alegere.

— Te cred.

— Bănuiesc că orice om normal ar alege raiul, nu?

— Mda. Numai că aici sunt nişte chichiţe.

— Păi?

— Şi tu ai tic verbal.

— Da, pentru că vorbeşti al naibii de criptic.

— Şi ce-ai vrea acum? Să-ţi depăn poveşti nemuritoare? Întreabă şi, dacă vreau, o să-ţi răspund.

— Bun. Deci care-i treaba aici?

— Ştii ce, se întoarse arhanghelul spre drac, de ce nu continui tu cu prezentările, eu mă duc că am treburi.

— Se pare că nu te prea interesează să racolezi oameni pentru rai…

— Ba cum să nu. Nu pot dormi noaptea dacă îmi scapă cineva. Uite-aşa mă răsucesc în pat.

— Ce-i cu el?

— E în postul ăsta de 4 ani. Cred că i-a cam ajuns.

— Nu, se auzi îngerul ce se îndrepta ţeapăn spre tufiş, slujba-i mişto dar nu şi atunci când se găsesc şmecheri care să vrea să ştie cate-n lună şi-n stele.

— Ideea-i, începu dracul, că poţi să alegi cu cine vrei să închei contractul.

— Ha? Ce contract?

— Trebuie să semnezi un contract cu… instituţia unde vrei să ajungi.

— Instituţie! N-are nicio logică ce tot spuneţi voi aici. Nimic din toate astea n-ar trebui să existe. Raiul şi iadul… astea-s nişte scorneli bisericeşti. Ce se întâmplă dacă eram de exemplu adept al budismului sau shinto?

— Te întâmpinau alţii, care erau în temă.

— Bun dar eu sunt ateu, eram ateu. Eu trebuia să ajung unde?

— Dacă erai ateu în India de exemplu erau tipii de la budism în locul nostru, sau jainism… hmmm… nu-s sigur cum merg treburile la ei.

— Aha.

— Simplu.

— Mda. Bun, păi vreau să merg în rai atunci… nu?

— Aşa repede?

— Păi cum altcumva, mi-aţi spus să mă hotărăsc şi asta am făcut: m-am hotărât.

— Nu vrei să asculţi argumentele pro şi contra?

— Ce poate fi pro la iad, de exemplu?

— O grămadă, crede-mă, de-a dreptul covârşitoare.

— Par example!

— Auzi, rosti îngerul de după tufă, ia nu mă imita, că n-am păscut vacile împreună.

— Scuze.

— Crezi că dacă sunt arhanghel nu ştiu bătaie?

— În primul rând în iad nu-i aşa înghesuială ca în rai.

— Drept îi drept îi.

— Doi: condiţiile climatice sunt aceleaşi.

— Hmmm… aici aş avea o obiecţie, voi sunteţi ceva mai la sud, deci e mai cald vara.

— Ceea ce nu-i chiar rău, nu?

— Măi, să fiu cinstit, mie nu-mi place când e prea cald. Simt că mă sufoc.

— În fine. Apoi: organizarea socială şi condiţiile de trai şi de muncă sunt la fel şi-ntr-o parte şi-n cealaltă.

— Depinde şi de paritate, te rog, dacă tot ai început să-i explici la om, măcar fă-o cum trebuie.

— Mda, dar nu-i chiar un capăt de lume.

— Atunci, dacă în iad e ca în rai de ce nu se bulucesc oamenii să meargă şi la voi?

— Din cauza numelui. IAD. IAAAD! Pricepi? Are o conotaţie nu tocmai atrăgătoare pentru omu' de rând.

— Aha…! Să înţeleg că în iad ajung mai mult oamenii inteligenţi care au scăpat de vălul orbitor al credinţelor religioase şi s-au ridicat spre o nouă conştiinţă universală.

— Nu chiar aşa de bombastic dar ai dreptate într-o oarecare măsură. Nu-i aşa de gălăgie. Poţi să te retragi undeva la ţară şi să continui liniştit să meditezi asupra a ceea ce doreşti sau să compui, să scrii, chestii, ştii tu.

— Păi bun şi asta însemna că ce?

— Ce ce?

— Adică dacă semnez contractul cu voi, de exemplu, o să-mi luaţi sufletul sau nu?

— Amice, te crezi în star trek sau ce? Cum pălăria mea să-ţi ia cineva sufletul?

— Nu ştiu, întrebam şi eu…

— Stai liniştit, nu te mai frământa cu privinţă la aspectul ăsta. N-o să-ţi ia nimeni ceva ce nu ai.

— Aşa-i arhanghele… Pompilica, cum zice… scuză-mă dar cum să-ţi spun?

— Stelică.

— Aşa-i cum zice dracul Stelică?

— Normal! Tu ai citit prea mult sefe.

— Aşa scrie în biblie nu în…

— Să nu-mi spui că ai citit biblia.

— Nu, dar aşa ziceau popii… diavolul îţi ia sufletul dacă…

— Scuteşte-mă, ştiu ce scrie acolo. Alta era ideea, dar las-o baltă. Arhanghelul se ridică de după tufiş. Privi circumspect în jos, scuipă şi împinse cu piciorul pietricele şi praf. Na, în sfârşit. Aşadar, te-ai hotărât? Se opri şi îşi puse mâna streaşină la ochi. Iar vin ăia!

Stelica se întoarse.

— Ah, şi-au trimis comitetul.

— Cine? Cine-s ăia?

— Mmmm… Unii!

Unii se apropiară. Doi la număr. Unul îi ţinea o umbrelă făcută din paie deasupra capului celuilalt.

— BUNĂ ZIUA, BUNĂ ZIUA! DECI CE OCURENŢE SE ÎNTÂMPLĂ PE AICI?

— Mai nimic, chestii obişnuite…

— DUPĂ CÂTE ŞTIU EU EXISTĂ O CLAUZĂ CONTRACTUALĂ DE COLABORARE…

— Dumneata cine mai eşti?

— AH, SCUZELE MELE. NUMELE MEU ESTE MIRABEL ŞI SUNT REPREZENTANTUL PLENIPOTENŢIAL AL OAMENILOR AUTARHICI. MAI EXACT ACEIA CARE ŞTIU CĂ ACEST TĂRÂM NU POATE SĂ EXISTE ŞI, DE ACEEA, ÎNCEARCĂ SĂ-ŞI DEA SEAMA CU O ACRIBIE EDULCORATĂ CE SE ÎNTÂMPLĂ ÎN FAPT.

— Bă frate, când vă aud textele astea mă apucă somnul.

— Sună interesant.

— BINEÎNŢELES. SUNTEM VOCEA RAŢIUNII NEORIBILIANISTE!

— Vrei să zici vocea rachiunii. Iisuse! Voi chiar aţi ajuns să credeţi asta.

— Trebuie să închei un contract cu voi?

— DA DE UNDE, DOMNUL MEU. ÎNŢELEGI CUVÂNTUL LIBER? EŞTI LIBER SĂ VII LA NOI SAU SĂ PLECI. EŞTI LIBER SĂ FACI CE VREI. SĂ TE AVULSIONEZI DE ACEST AHERON.

— Tot timpul mi-am dorit să… Stelica? Aşa e?

— Are dreptate…

— Dar sunt nişte chichiţe…?

— Nu

— Nu?

— În sensul că într-adevăr n-ai nicio treabă cu vreun contract, faci ce vrei, pleci când vrei… chestii.

— Dar…?

— Dar nimic.

— Nu se poate. Arhaghele?

— Ce-ai cu mine? Ce mă tot seci?

— E ceva ciudat la mijloc…

— DOMNUL MEU, DOMNUL MEU. TE ASIGUR CĂ NU UMBLĂM CU TERTIPURI, SUBTERFUGII, ELUDĂRI, ALEGAŢII. CE-I ÎN GUŞĂ ŞI-N CĂPUŞĂ.

— Dar de ce nu-i spui” domnului” cum se numeşte… ţara asta a voastră.

— CIM

— Ce?

— CIM. CONSUETITUDINEA INCOMREHENSIBILITĂŢII MAGNAANIMICE.

— Ha!

— Ha?

— Hmmm.

— Cine-i ăsta?

— NU. AŞA DENUMIM NOI AMFICTIONIA FILONEISTA UNDE LOCUIM.

— Şi cum îi spuneţi?

— CONSUETITUDINEA…

— Sigur nu-i mai… scurt cuvântul?

— NU CONTEAZĂ. INCOMPREHENSIBILI…

În momentul acela privirea mi-a căzut pe partea opusă a copacului unde era mesajul de bun venit. O altă bucată de carton. Ceva era scris pe ea. „DRUM BUN! NE-A FĂCUT PLĂCERE SĂ VĂ AVEM CA ŞI OASPEŢI” şi o săgeata roşie ce arăta în sus.

— Hei, ce-i aia?

— TAŢII MAGNAANI…

— Un indicator.

Copacul era foarte înalt, vârful era undeva mai sus de nori.

— MICE!

— Şi ce indică… indicatorul ăla?

— Că dacă ai rău de înălţime e mai bine să stai liniştit…

— E O CHESTIUNE EXTREM DE MISTERIOASĂ, NENUMĂRAŢI EXEGEŢI AU ÎNCERCAT SĂ-I CAUTE O SOLUŢIUNE. NIMENI NU S-A MAI ÎNTORS VIU.

— De altfel nici mort.

— Bun, dar cineva l-a pus acolo. S-a chinuit să-l scrie citeţ, cât de cât corect gramatical, să picteze săgeata aia…

— ACEASTA ESTE O ALTĂ MARE ENIGMĂ PE CARE FOARTE MULŢI…

— Eu când am venit era acolo.

— Eu nu mai ţin minte, mă înţepa capul şi nu vedeam prea bine.

M-am apropiat de copac şi m-am uitat în sus printre crengi şi frunziş.

— Şi nu ştie nimeni unde ajungi dacă urci, ce se întâmplă?

— NU. CRUCIADA PENTRU AFLAREA UNUI RĂSPUNS A RĂMAS FĂRĂ…

Am început să urc. Aşa pur şi simplu.

— Ai grijă să nu aluneci.

— Lasă-l în pace.

— Auzi, dacă o să ai cumva drum prin Timişoara…

— Nu va ţine minte ce-i spui.

— Orişicât. Du-te pe stradă…

— HEI! UNDE MERGI? SĂ NU SE RUPĂ VREO CRACĂ! N-AI NICIO ŞANSĂ, ŢI-AM SPUS, NIMENI NU S-A MAI ÎNTORS.

Deja îi auzeam tot mai slab. Urcam repede, mai sus, mai sus…